

Matej Krajnc

Paganinijeva djeca

Preveli studenti Odsjeka za južnoslavenske jezike i književnosti
Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu

Oleg Bakić, Tamara Belović, Ivana Cepić,
Ilijana Čović, Lana Jerkov, Janja Kovač,
Damir Kralj, Martina Mavričević,
Petra Kvasnička, Nikolina Penava,
Maja Plaščar Ivanoski,
Viktorija Škoručak

Klub studenata južne slavistike A-302
Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu
Zagreb, 2013.

Matej Krajnc, Paganinijeva djeca

Naslov izvornika: Paganinijevi otroci, Matej Krajnc

Nakladnik:

Klub studenata južne slavistike A-302
Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu
Ivana Lučića 3, 10 000 Zagreb, Hrvatska
(za Klub A-302: Janja Kovač)

Uredništvo: Valentina Bedi, Tamara Belović, Janja Kovač, Viktorija Škorućak

Lektura: Valentina Bedi

Fotografija na naslovnici: Vera Radić

Prijelom i grafička oprema: Filip Kovačević

Tisak: Zrinski Čakovec

Naklada: 140 primjeraka

Prosinac, 2013.

ISBN 978-953-56026-5-1

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 869109

SADRŽAJ

8	KOMANDANT		
		ZAPOVJEDNIK	9
10	KRESILNA GOBA		
		KRESIVA GUBA	11
12	ARHIMED		
		ARHIMED	13
14	V PREMISLEK		
		STANEM RAZMIŠLJATI	15
16	PRÄTERITUM		
		PRÄTERITUM	17
18	BRIAN JONES, AVTOR PRAVLJIC		
		BRIAN JONES, AVTOR BAJKI	19
20	LUDWIG VAN IN NJEGOV ŠESTNAJSTI POLTOVORNJAK		
		LUDWIG VAN I NJEGOV ŠESNAESTI KAMIONET	21
22	TESNOBA		
		TJESKOBA	23
24	PRVI NASLOV		
		PRVA ADRESA	25
26	ODDALJENO GRMENJE		
		UDALJENA GRMLJAVINA	27
28	USTA ANGELE MERKEL		
		USTA ANGELE MERKEL	29
30	PAGANINI		
		PAGANINI	31
32	DROBNJAK		
		VLASAC	33

34	NEVARNOST	OPASNOST	35
36	NEHRU IN KATAPULT	NEHRU I KATAPULT	37
38	ZADNJI NASLOV	ZADNJA ADRESA	39
40	GOSPOD KREOZOT	GOSPODIN KREOZOT	41
42	ZAROTA Z MLETIM MESOM	ZAVJERA S MLJEVENIM MESOM	43
44	MALA NOČNA LJUBEZENSKA	MALA NOČNA LJUBAVNA	45
46	ADELAJDA	ADELAJDA	47
48	VZKRES	USKRŠNUČE	49
50	FRAN SALEŠKI IN NJEGOV ŠKOREC	FRAN SALEŠKI I NJEGOVA DVORSKA LUDA	51
52	ZADNJI CELJSKI CESAR	POSLJEDNJI CELJSKI CAR	53
54	POČIVAJ V MIRU KOZJEM	POČIVAJ U MIRU KOZJEM	55
56	SADIST	SADIST	57
58	PRVE BRESKVE CELJSKE	PRVE BRESKVE CELJSKE	59
60	NAROČEN NA GOTOVINO	PRETPLAČEN NA GOTOVINU	61

62	VRT PA TEČE, NIČ NE REČE	VRIJEME PROLAZI, VRT PAK ODLAZI	63
64	PREVEČ POZOREN	PREVIŠE PAŽLJIV	65
66	JEDEK SMRAD IZ DELOVNE SOBE	JEDAK SMRAD IZ RADNE SOBE	67
68	KRIŽANA GORA	RAZAPETA PLANINA	69
70	KO JE BIL JOHN PRINE ŠE POŠTAR	KAD JE JOHN PRINE JOŠ BIO POŠTAR	71
72	SMOKIN' SHOE LENKA	SMOKIN' SHOE LENKA	73
74	DO POLNEGA PRENOSA	DO PUNOGA PRIJENOSA	75
76	DRUGAČEN KONEC HIŠE USHER	DRUGAČIJI KRAJ KUĆE USHER	77
78	LAHKO NOČ	LAKU NOĆ	79

KOMANDANT

Komandant se je našemil
v roza predpasnik,
vzel ga bo s seboj,
ko bo šel na fronto.
Niti ponoči
se ne loči od njega,
na boljšem trgu
ga je dobil skonto.
Komandant se je olajšal,
tako se temu reče,
a hrabri vojščaki
niso razumeli,
da je nežna duša,
velik oboževalec
vsega, kar zapoje
Andrea Bocelli.
Skoz prve bojne vrste
je pihal skrit veter,
nekdo se je useknil
v komandantov predpasnik;
svet bo rešen
Scile in Karibde,
svet bo rešen
nesreč in golazni.
Na nagrobnem kamnu
je vklesan datum,
peščeni črv
leze čez britof;
bitka je skoraj
docela dobljena
in kolesje ure
je na sveže navito ...

ZAPOVJEDNIK

Zapovjednik se maskirao
ružičastom pregačom,
uzet će je sa sobom
kad bude išao na frontu.
Ni noću
ne odvaja se od nje,
na buvljaku
ju je dobio s popustom.
Zapovjednik se olakšao,
kako se to već kaže,
a hrabri vojnici
nisu razumjeli
da je nježna duša,
veliki obožavatelj
svega što zapjeva
Andrea Bocelli.
Kroz prve bojne redove
puhao je skriven vjetar,
netko se useknuo
u zapovjednikovu pregaču;
svijet će biti spašen
od Scile i Haribde,
svijet će biti spašen
od nesreća i gamadi.
Na nadgrobnom spomeniku
uklesan je datum,
pješčani crv
puzi preko groblja;
bitka je skoro
potpuno dobivena
i satni mehanizam
svježe je navinut ...

(P. Kvasnička)

KRESILNA GOBA

Nekaj brusov
in kresilna goba,
pa svet dobi,
kar mu pripada.
Nekaj motenih
velikanov
se kotali kot
orjaška klada.
Zmrači se hitro
in docela,
nihče ne bo ušel
prijemu zime;
a vetra sploh
ne čutim v sunkih,
le nekaj na koži
zasrbi me.
Premikajo se
najvišje gore,
kvartajo za
lažji dostop.
Kdor zmaga, vkreše
kresilno gobo,
kdor izgubi,
je mizantrop.

KRESIVA GUBA

Nekoliko bruseva
i kresiva guba,
a svijet dobije
što mu pripada.
Nekoliko smušenih
velikana
kotrljali su se kao
divovska klada.
Brzo se smrači
i sigurno
nitko neće pobjeći
stisku zime;
a vjetar uopće
ne osjećam u udarima,
samo nešto na koži
zasvrbi me.
Miču se
najviše planine,
kartaju za
lakši pristup.
Tko pobijedi, zapali
kresivu gubu,
tko izgubi,
mizantrop je.

(P. Kvasnička)

ARHIMED

Arhimed se nasmehne
z rumenim nasmehom,
nihče ni od njega
pričakoval,
da bo urejen,
razkošno oblečen,
da bo po tujem
nareku molčal.
V rani mladosti
imel sem šestilo,
imel sem še kaj,
a škoda besed;
zdaj je prepozno,
časi so smešni,
šestilo pa suče
zgolj Arhimed.

Kazalci brkato
pomignejo s prsti
in vsi letni časi
zdrvijo v gemiš;
Ivan brez zemlje,
Ulrik brez glave,
brez ladje pa zgolj
Kolumbusov Krist.

Karte namečejo
čedne usode;
strele namečejo
nekaj pepela
in časi so smešni,
kazalci drvijo,
Arhimed pa
se dela, da dela.
Nakar se nasmehne
z rumenim nasmehom,
Photoshop pravi,
da pravzaprav joče;
bolj malo spoznam se
na naravoslovje,
a zmignem z rameni:
hja, čisto mogoče!

ARHIMED

Arhimed se nasmiješi
žutim osmijehom,
nitko od njega nije
očekivao
da bude sređen,
raskošno odjeven,
da će po tuđoj
naredbi šutjeti.
U ranoj mladosti
imao sam šestar,
imao sam štošta,
no šteta riječi;
sad je prekasno,
vremena su smiješna,
a šestar vrti
jedino Arhimed.

Kazaljke odlučno
pokazuju prstima
i sva godišnja doba
sjure se u gemiš;
Ivan bez zemlje,
Ulrik bez glave,
bez broda jedino
Kolumbov Kristo.

Karte nameću
lijepu sudbinu;
munje nameću
nešto pepela,
a vremena su smiješna,
kazaljke jure,
a Arhimed
se pravi da radi.
Na što se nasmiješi
žutim osmjehom,
Photoshop kaže
da zapravo plače;
ne razumijem se baš
u prirodne znanosti,
ali slegnem ramenima:
hm, sasvim moguće!

(P. Kvasnička)

V PREMISLEK

V premislek dobim
oranžno zobovje,
še Viljem Oranski
ni bil tako lep;
ko gre v trgovino,
ima sončna očala
in štruce ne mara,
zato kupi hleb.
In vse bivše žene
ga vabijo v kino,
on pa ne gre,
ker mu klima najeda;
klikne kak torrent,
malo počaka,
pa kar iz fotelja
film pogleda.
Meni pa vedno
znova ostane
v premislek kak dan,
včasih kak teden;
dobim rjavo polt
in rdeče oči,
tuhtam in tuhtam
kakor obseden.
Poštar odlaga
pošto pod kamen,
čisto pri uti,
da kdo česa ne ukrade;
pridejo redki
mimoidoči,
privzdignejo kamen
že iz navade ...

STANEM RAZMIŠLJATI

Stanem razmišljati
o narančastom zubalu,
ni Vilim Oranski
nije bio tako lijep;
kad ide u trgovinu,
ima sunčane naočale
i ne voli štrucu,
zato kupi hljeb.
I sve bivše žene
zovu ga u kino,
a on ne ide
jer mu klima smeta;
klikne neki torrent,
malo pričeka,
pa iz fotelje
film pogleda.
A meni uvijek
iznova ostane
u razmišljanju koji dan,
ponekad koji tjedan;
dobijem smeđu put
i crvene oči,
mozgam i mozgam
kao opsjednut.
Poštar odlaze
poštu pod kamen,
baš kod kućerka,
da netko nešto ne ukrade;
priđu rijetki
prolaznici,
pridignu kamen
već iz navike ...

(J. Kovač)

PRÄTERITUM

Naslonim se
na ograjo,
ulica
je kakor list;
ježi drugje
kriket igrajo,
mleko pred uto
daje zavist.

Ulica je
za slikanico,
a je prepozno,
da bi jemal
barve iz ute
in jih premešal,
zajebal sence
in noč odgnal.

Naslonim se
na ograjo,
motorika mi
pogled slabi;
prepozno je
za refleksijo,
za pljunek pa
očitno ni ...

PRÄTERITUM

Naslonim se
na ogradu,
ulica
je poput lista;
ježevi drugdje
kriket igraju,
mlijeko pred kućerkom
daje zavist.

Ulica je
za slikovnicu,
ali je prekasno
da bih uzimao
boje iz kućerka
i promiješao ih,
zajebao sjene
i noć otjerao.

Naslonim se
na ogradu,
motorika mi
pogled slabi;
prekasno je
za refleksiju,
ali za ispljuvak
očito nije ...

(J. Kovač)

BRIAN JONES, AVTOR PRAVLJIC

Ščinkavci so
prinesli jesen,
na oknu se znajde
zvit časopis.
Nekdo potrka
na spalnično okno,
predstavi se kot
Kristofferson Kris.
Vihar maneken
s sabo prinese
vse vrste povedi,
ki nisem jim kos.
In Windowsi nočejo
vedeti vsega,
kar nekoč davno
vedel je DOS.
Mirni večeri
so vedno sumljivi,
v črno obarvani,
dolgi in sloki;
delajo se,
da prinašajo noč,
a noč je gotovo
še vedno na koki.

Zaklenem se v sobo,
si šrifte prinesem
in iz njih skušam
ponaredit
sanje, kot so jih
tiskali včasih,
preden tiskarska
obrt je šla v rit.
Miren in tih,
tih in zvoljen,
zvoljen in mrk,
mrk in kljunaš;
postelja me
na dvoboj poziva,
kliče mi: zadnjo
priložnost imaš!

BRIAN JONES, AUTOR BAJKI

Zebe su
donijele jesen,
na prozoru se nađu
savijene novine.
Netko pokuca
na prozor spavaće,
predstavi se kao
Kristofferson Kris.
Vihor maneken
sa sobom donese
sve vrste rečenica
kojima nisam dorastao.
Ni Windowsi ne žele
znati sve
što nekoć davno
znao je DOS.
Mirne večeri
uvijek su sumnjive,
u crno obojane,
duge i tanke;
pretvaraju se
da donose noć,
ali noć je sigurno
još uvijek na koki.

Zaključam se u sobu,
donesem skripte
i iz njih pokušam
krivotvoriti
snove kao što su ih
tiskali nekad,
prije nego je tiskarski
obrt otišao kvragu.
Miran i tih,
tih i zlovoljan,
zlovoljan i mrk,
mrk i kljunaš;
krevet me
na dvoboj poziva,
više mi: zadnju
priliku imaš!

(J. Kovač)

LUDWIG VAN IN NJEGOV ŠESTNAJSTI
POLTOVORNJAK

Na zidovih so same
stare podobe,
na starih podobah
stari zobje;
obeski visijo
na starih vratovih
in star fotograf
ima nemško ime.
Tam zgoraj dražijo
gradove v oblakih,
pojdite, plemiči,
branit posest;
kamen na kamnu
vrže šestico,
a kaj, ko v resnici
nikoli ni šest.
Vedno pristane
nekje na robovih,
vedno se z zlatimi
cegli baha;
podobe na stenah
pa pišejo točke,
a stara pisava
števil ne pozna ...

LUDWIG VAN I NJEGOV ŠESNAESTI KAMIONET

Na zidovima su same
stare slike,
na starim slikama
stari zubi;
privjesci vise
na starim vratovima
i stari fotograf
ima njemačko ime.
Tamo gore nadmeću se
za kule u oblacima,
podite, plemići,
braniti posjed;
kamen na kamenu
baca šesticu,
no što ako u stvarnosti
nikada nije šest.
Uvijek pristane
negdje na rubovima,
uvijek se zlatnim
polugama hvali;
slike na zidu
točke pišu,
a staro pismo
za brojeve ne zna ...

(L. Jerkov)

TESNOBA

Izum ni kaj prida,
a bo zadostil
trenutnim potrebam
osebnih navad;
ovalne oblike
se zopet ostrijo
v keramično snov
in, posledično, kad ...
Žal mi je, žal,
po prsih se trkam,
a prsi so žal
ostale v pečici;
skočim na trg,
a tam ni nikogar,
piščanec je spet
prezrt po krivici.
Stonesi se derejo
nekaj o živcih,
jaz pa se derem
zaradi njih;
počasi počasi
se menda bo vlilo,
počasi počasi
bo menda prepil ...

TJESKOBA

Izum nije baš nešto,
no zadovoljit će
trenutne potrebe
osobnih navika;
ovalni se oblici
opet izoštravaju
u keramičku tvar
i, posljedično, kadu ...
Žao mi je, žao,
u prsa se udaram,
a prsa su nažalost
ostala u pećnici;
skočim na trg,
a tamo nikog nema,
pilić je opet
nepravедно zanemaren.
Stonesi se deru
nešto o živcima,
ja se derem
zbog njih;
polako polako
možda se ulije,
polako polako
možda će propuh ...

(L. Jerkov)

PRVI NASLOV

Prvi naslov
ni vedno pravi.
Ne smem se ustaviti
in pozvoniti.
Ne smem odpreti ust
na stežaj,
majordomi so
vedno bolj skoporiti.
Bliža se toča,
trgatev se bliža,
grob je razdrt,
na njem ni več križa,
kdo stoka v gomili,
kdo na ves glas kliče
Roberte Johnstone
ali hudiče ...
Prvi naslov
ima svojo moč,
nevarno je z njim
zobati češnje;
na Trolsko nihče
noče več vandrat
in tudi zimski vihar
več hrasta ne trešne ...

Krasti je láhko,
bežati pa ne;
kaj naj, če mi rabelj
medaljo pripne?
Kaj naj, če mi Proust
očita ves siv,
da zgubljal sem čas,
nekaj žil oživil?
Bliža se toča,
trgatev se bliža,
grob je razdrt,
na njem ni več križa,
kdo stoka v gomili,
kdo na ves glas kliče
Roberte Johnstone
ali hudiče ...

PRVA ADRESA

Prva adresa
nije uvijek prava.
Ne smijem stati
i pozvoniti.
Ne smijem širom
otvoriti usta,
majordomi su
uvijek škrtiji.
Bliži se tuča,
berba se bliži,
grob je oskvrnut,
na njemu nema više križa,
tko jauče u gomili,
tko na sav glas zove
Roberte Johnstone
ili vragove ...
Prva adresa
ima svoju moć,
opasno je
igrati se njome;
po Tirolu više
nitko ne želi lutati,
ni zimska oluja
više hrast ne trese ...

Krasti je lako,
ali bježati nije;
što ako mi krvnik
medalju zadjene?
Što ako mi Proust
prigovori sav siv
da vrijeme sam izgubio,
neke žile oživio?
Bliži se tuča,
berba se bliži,
grob je oskvrnut,
na njemu nema više križa,
tko jauče u gomili,
tko na sav glas zove
Roberte Johnstone
ili vragove ...

(L. Jerkov)

ODDALJENO GRMENJE

Oddaljeno grmenje
se približuje,
name pada
zobat telefonski klic;
kaj bo, kaj bo,
se sprašujejo svatje
in večer prihuljeno
leze iz pleníc ...
Dvajset mučnikov
dela šabeso,
preostalih dvajset
spušča rolo;
oddaljeno grmenje
napoveduje:
nocoj bo spet padalo
suho zlato ...

UDALJENA GRMLJAVINA

Udaljena grmljavina
se približava,
na me pada
zubati telefonski poziv;
što će biti, što će biti,
pitaju se svatovi
i večer podmuklo
gmiže iz pelena ...
Dvadeset mučenika
radi šabeso,
ostalih dvadeset
spušta valjak;
udaljena grmljavina
najavljuje:
nočas će opet padati
suhu zlato ...

(M. Mavričević)

USTA ANGELE MERKEL

Jutro je kot usta Angele Merkel,
vedno malce v delayu.
Postaviš vprašaj,
scmariš zajtrk, dva ...
Potem se vlije,
še preden greš v trgovino,
ura je poldne,
Angela se odsmehlja.
In črni možje
ugrabijo učiteljico Bredo,
odnesejo jo na katamaran,
pa hajd v Benetke z njo;
nadenejo ji masko,
se opolzko režijo,
pa niti tri ni še ura -
kaj neki še bo!
Delam homeopatske gibe,
se uravnavam po dežju,
vrata premikam
naprej in nazaj.
Večer je kot Helmut Kohl,
rumen in brezizrazen
in na mizi še vedno leži
isti vprašaj ...

USTA ANGELE MERKEL

Jutro je poput ustiju Angele Merkel,
uvijek malčice u delayu.
Postaviš upitnik,
zapečeš doručak, dva ...
Zatim se ulije,
prije nego odeš u trgovinu,
podne je,
Angela se osmijehne.
A crni muškarci
otmu učiteljicu Breda,
odnesu je na katamaran,
pa hajd u Veneciju s njom;
stave joj masku,
lijigavo se cere,
pa ni tri još nije sata –
čega će još biti!
Radim homeopatske pokrete,
usklađujem se s kišom,
vrata pomičem
naprijed i natrag.
Večer je poput Helmuta Kohla,
žuta i bezizražajna,
a na stolu još uvijek leži
isti upitnik ...

(M. Mavričević)

PAGANINI

Paganini stoji
za majhnim štantom
pred magistratom
in prodaja plošče
in ljudje hodijo
mimo, mrki,
dan pa je vreščav
in popreproščen.
Za njim pa debeli
zidjé magistrata,
ovalna soba,
trikotna soba,
v njih nekdo sestavlja
imenitne violine
in nanje sije
imenitna svetloba.
Vlažno je v zraku,
cene se lepijo s plošč,
smeh nedoraslih
otrok in ljudi
ga ne moti več,
ničesar več ne sliši,
niti pozdrava čudaka,
ki fige deli ...

Mimo njega beži
čreda muflonov,
topot se mu zdi
kot drsenje copat
nekje, mnogo prej,
v nekem drugem času,
ko tu še sploh
ni stal magistrat ...
Paganini gre
z dnevnega šihta,
zavije v ozko ulico,
srepo in dolgo;
skuhal bo čaj,
pojedel kompot
in noč pozdravil
z običajnim molkom ...

PAGANINI

Paganini stoji
za malim štandom
pred magistratom
i prodaje ploče
i ljudi hodaju
mimo, mrki,
a dan je kreštav
i prepreden.
A iza njega debeli
zidovi magistrata,
ovalna soba,
trokutna soba,
u njima netko sastavlja
vrhunske violine
i na njih sja
osebujna svjetlost.
Vlaga je u zraku,
cijene se odljepljuju s ploča,
smijeh nedorasle
djece i ljudi
više mu ne smeta,
ništa više ne čuje,
ni pozdrav čudaka
koji smokve dijeli ...

Pokraj njega bježi
stado muflona,
topot mu se čini
kao klizanje papuča
negdje, mnogo prije,
u nekom drugom vremenu,
dok tu još uopće
nije stajao magistrat ...
Paganini ide
s dnevne šihte,
skrene u usku ulicu,
ukočeno i dugo;
skuhat će čaj,
pojesti kompot
i pozdraviti noć
uobičajenim mukom ...

(M. Mavričević)

DROBNJAK

Dobencijam, drobencijam,
ura je štiri,
sonce ne neha,
ura je pet.
Starci kadijo
na uvelih balkonih
in voda za čaj noče
po moje zavret.
Poti med vrtički,
poti med rondoji,
poti med rohnenjem
šleperskih spak;
vem, drobencijam,
a vem tudi dobro,
zakaj pri teh letih
še hodim na vlak.
Dajte mi sira
in peteršilja,
sonce ne neha,
osem bo že ...
Starci renčijo
na uvelih balkonih
Gentle Annie pa brez
opozorila umre ...
Drobencijam, drobencijam
med straniščem in sobo,
kregam se s tepihom,
z ženo pa pojem;
vseeno mi je,
če popravlja mi tekst,
samo da je konec
vedno po moje ...

VLASAC

Tapkam, tapkam,
četiri je sata,
sunce ne posustaje,
pet je sati.
Starci puše
na uvelim balkonima
i voda za čaj neće
po mome zakuhati.
Putevi između vrtića,
putevi između rondela,
putevi između brujanja
šleperskih spodoba;
znam, tapkam,
a i dobro znam
zašto u ovim godinama
još uvijek idem na vlak.
Dajte mi sira
i peršina,
sunce ne posustaje
već će osam ...
Starci reže
na uvelim balkonima,
a Gentle Annie bez
upozorenja umre ...
Tapkam, tapkam
između nužnika i sobe,
svađam se s tepihom,
a sa ženom pjevam;
svejedno mi je
ako ispravlja mi tekst,
samo da je na kraju
uvijek po mome ...

(M. Plaščar)

NEVARNOST

Nevarnost jo primaha
s širokim klobukom,
sede in reče,
da bi rada meso;
pokimam ji, znanki,
s površnim smehljajem
in mrko pogledam
na mizo pred njo.
Mladost je nedvomno
res čudovita,
posebej še, če
se hitro postaraš;
potem si grenak,
preklinjaš v jezikih,
nevarnosti pa
nič več ne maraš ...
Po kom se ravnam,
ko prižigam ji čik,
ko ji nerodno
pepelnik ponudim?
Hej, zunaj je mrak,
zunaj je mraz,
zunaj bo noč,
pa nevihta bo tudi ...

OPASNOST

Opasnost doleti
sa širokim šeširo,
sjedne i kaže
da bi željela meso;
kinnem joj, poznanici,
s površnim smiješkom
i mrko pogledam
na stol ispred nje.
Mladost je nesumnjivo
uistinu divna,
posebice ako
brzo ostariš;
zatim si ogorčen,
psuješ na jezicima,
a opasnost
više ne voliš ...
Po kome se ravnam
dok joj palim čik,
dok joj nespretno
pepeljaru nudim?
Hej, vani je mrak,
vani je mraz,
vani će noć,
a i oluja će ...

(M. Plaščar)

NEHRU IN KATAPULT

Nehru me je pobaral,
če jem salamo.
Sem odgovoril: pa še kako,
pa še kako, Nehru!
Potem se je oblekel
v črtasto obleko
in mi preglasil kitaro
brez trohice sramu.
In zima je prišla
in sneg letel z neba,
le puščave še
nisem osvojil;
morda bi iz olupkov salame
moral zgraditi katapult,
morda sem se v življenju še
premalo preznojil ...
Ena zlata žila
še ne prinese pomladi,
en kozav zapornik
še ne prinese zime;
Nehru pa svojeglavo
meče oči v steno
in se mu zdi čudno, da
se nanjo nič ne prime.

In zima je prišla
in sneg letel z neba,
le puščave še
nisem osvojil;
morda bi iz olupkov salame
moral zgraditi katapult,
morda sem se v življenju še
premalo preznojil ...
Pomislim: sama sreča,
da nimam črtaste obleke,
da se Radenska tri srca
s puščico ne konča;
danes sem že postreljal
svojo kvoto kozlov,
če bo tako vreme,
bom jutri ostal doma ...

NEHRU I KATAPULT

Nehru me zapitao
jedem li salamu.
Odgovorio sam: itekako,
itekako, Nehru!
Zatim se obukao
u prugastu odjeću
i nadglasao mi gitaru
bez trunke srama.
I zima je stigla
i snijeg je letio s neba,
samo pustinju još
nisam osvojio;
možda bih od omota salame
trebao sagraditi katapult,
možda sam se u životu
i premalo preznojio ...
Jedna zlatna žila
ne čini proljeće,
jedan kozičav zatvorenik
ne čini zimu;
a Nehru svojeglavo
pogledava zid
i čini mu se čudnim što
se na njega ništa ne prima.

I zima je stigla
i snijeg je letio s neba
samo pustinju još
nisam osvojio;
možda bih od omota salame
trebao sagraditi katapult,
možda sam se u životu
i premalo preznojio ...
Pomislim: sva sreća
što nemam prugastu odjeću,
da se Radenska tri srca
strelicom ne okonča;
danas sam već ispucao
svoju kvotu gluposti,
bude li takvo vrijeme,
sutra ću ostati kod kuće ...

(M. Plaščar)

ZADNJI NASLOV

Je poštar,
pa ga ni,
naslov se
izbosí
in pride
dolga zima
in maha
nam s kostmi.
In Mary Travers
zadoni
s prešernim glasom
polnoči
in Charlie Watts
vizitke dela,
razreže jih,
izkrvavi ...
Pa dan bo,
pa ga spet ne bo,
pa bo tako
in spet tako,
prišli bodo
poltovornjaki
in s cirkusom
morda še kdo ...
Je vrišč,
pa izzveni,
naslov se
izbosí
in pride
dolga zima
in maha
nam s kostmi.

ZADNJA ADRESA

Poštar je,
pa ga nema,
adresa se
izuje
i dođe
duga zima
i maše
nam kostima.
I Mary Travers
zaori
prpošnim glasom
ponoći
i Charlie Watts
vizitke radi,
razreže ih,
iskrvari ...
Pa će dan,
pa ga opet neće biti,
pa će tako,
i opet onako,
doći će
kamioneti
i s cirkusom
možda još netko ...
Vrisak je,
pa odječi,
adresa se
izuje
i dođe
duga zima
i maše
nam kostima.

(D. Kralj)

GOSPOD KREOZOT

Zima pride vedno skoz prednja vrata,
kot gospod Kreozot
Sede in naroči
nekaj zdroba za hitro predjed.
Zunaj naletavajo zgodnje božične pesmi
in izginjajo v asfalt
in natakars gre
šele tretjič na led.
Na tleh je zajemalka
in sedem suhih krav,
natakars se bo sklonil,
želodček s tal pobral ...
Enainštirideseti mučenik tišči vrata,
da bi ne prišlo še več zime,
da bi ne popokala polja,
da bi ne poginila svojat;
zima pa se nasmehne
in mu v obraz eksplodira
in natakars bo šel spet
brez risanke spat ...

GOSPODIN KREOZOT

Zima dolazi uvijek kroz prednja vrata,
kao gospodin Kreozot
Sjedne i naruči
nešto griza za brzo predjelo.
Izvana naviru rane božićne pjesme
i nestaju u asfaltu
i konobara
prevare tek treći put.
Na tlu je zaimača
i sedam mršavih krava,
konobar će se skloniti,
želučić s tla pobrati ...
Četrdeset i prvi mučenik pritišće vrata,
da ne bi ušlo još više zime,
da ne bi popucala polja,
da ne bi umro ološ;
a zima se nasmije
i u lice mu eksplodira
i konobar će opet ići
bez crtića spavati ...

(D. Kralj)

ZAROTA Z MLETIM MESOM

Opašem si krinko,
zablešem z medvedi,
da zunaj ne vidijo,
da nimam vseh pik,
a note rjavijo,
medvedje zbolijo
in konec je krinke
in konec razlik.
Pesniške zbirke
si nosim na vlak,
Gorki je maksima
in Maksim gorak
in dolgi romani
mi krajšajo dni,
tako ko iztrgam
večino strani.
Osupnem, ko želod
pobiram za čaj,
ni več vse zlato,
kar pade z dreves,
a note rjavijo,
žandarji slabijo,
soneti kosijo jih,
da to ni več res!

Poznam se predobro,
zrcala vedo,
kaj skriva se za
deveto vasjo,
dolgi romani
mi krajšajo dni,
tako ko iztrgam
večino strani.
Zanima me, kaj
Raskolnikov tuhta,
ko maha s sekiro
po fentanem mahu,
vedeževalci
pa vse dilj rohne,
da letos umetnost
obležala bo v prahu ...
Režati ni dobro,
režati se, pa,
napiši mi pismo,
če se ti da,
dolgi romani
mi krajšajo dni,
tako ko iztrgam
večino strani.

ZAVJERA S MLJEVENIM MESOM

Opašem si krinku,
zaplešem s medvjedima,
da izvana ne vide
da nemam sve točke,
a note hrđaju,
medvjedi obole
i kraj je krinke
i kraj razlika.
Pjesničke zbirke
nosim si na vlak,
Gorki je maksima
i Maksim gorak
i dugački romani
krate mi dane,
čim istrgam
većinu stranica.
Osupnem kad žir
skupljam za čaj,
nije više sve zlato
što padne s drveća,
a note hrđaju,
žandari slabe,
soneti kose njih,
da to nije više istina!

Predobro se poznam,
zrcala znaju
što skriva se za
devetim selom,
dugački romani
krate mi dane,
čim istrgam
većinu stranica.
Zanima me što
Raskoljnikov mozga
kad maše sjekirom
po mrtvoj mahovini,
a proricatelji
sveudilj bjesne
da ove godine umjetnost
odležat će u prahu ...
Ismijavati nije dobro,
no, smijati se, jest,
napiši mi pismo,
ako ti se da,
dugački romani
krate mi dane,
čim istrgam
većinu stranica.

(D. Kralj)

MALA NOČNA LJUBEZENSKA

An ban,
ni podgan,
pred nočjo
bežijo stran,
pred nočjo
stražmojstrov glas
prepodi
hudiča iz nas.
Kdo ve,
kaj še bo
za vodnjakom
za vasjo;
mesec dela se,
da spi,
kapljice si
da v oči.
Dam ti krono,
tudi dve,
če precvikneš
mi srce
s kleščami iz
hude preje,
v njej se fajmoštri
koté ...
Kdo ve,
kaj še bo
za vodnjakom
za vasjo;
mesec dela se,
da spi,
kapljice si
da v oči.

MALA NOĆNA LJUBAVNA

Eci peci pec,
nisi mali zec,
prije noći
oni će uteći,
prije noći
narednikov glas
otjera
đavola iz nas.
Tko zna
čega će još biti
iza bunara
iza sela;
mjesec pravi se
da spava,
kapljice si
stavi u oči.
Dat ću ti krunu,
ma i dvije,
ako precvikaš
mi srce
kliještima iz
teške pređe,
u njoj se župnici
kote ...
Tko zna
čega će još biti
iza bunara
iza sela;
mjesec pravi se
da spava,
kapljice si
stavi u oči.

(O. Bakić)

ADELAJDA

Od našega polža
se modrosti učimo,
zaticamo rože
v gumbnice peska
in gledamo Scilo
in tudi Karibdo;
ena je leva,
druga je desna.
Hej, Adelajda,
slabo si pazila Klaro,
shodila je
tri prizore prekmalu;
ded že trepeče
in Heidi preklinja
in v kameri se
je nekaj prežgalo ...
Zajdam željabno,
s stranmi konspiriram,
žal mi je vsake
nove povédi;
s čebulo in česnom
hodim po svetu,
se kitim pred sabo
in pred sosedi.

ADELAJDA

Od našega puža
mudrosti se učimo,
ukopamo cvijeće
u rupice pijeska
i gledamo Scilu,
a tako i Haribdu;
jedna je lijeva,
druga je desna.
Hej, Adelajda,
slabo si pazila Klaru,
prohodala je
tri prizora prerano;
djed se već tresе
i Heidi preklinje
i u kameri se
nešto pregrijalo ...
Lutam čeznutljivo,
sa stranama kujem urotu,
žao mi je svake
nove rečenice;
s lukom i češnjakom
hodam po svijetu,
kitim se pred sobom
i pred susjedima.

(O. Bakić)

VZKRES

Na trgu nad mestom
se čas reverzira,
kot vsak dan,
če vmes kaj ne pride:
H. B. Berlioz
se z žametnim glasom
vsidra na klop
in tre arašide.
In vzkresne nam pravda,
že upokojêna,
drži pa, da lepša
od nje ni nobena,
ne dekle, ne žena,
ne dekle, ne žena ...
Na trgu nad mestom
se krona zasveti
in H. B. Berlioz
na prestolu pristane,
pa prikrevsa valpet,
pa zaslužni meščan,
ki pokliče sodnika
in tudi Višnjane.

In vstane apostol,
točo prikliče
in toča desetka
na trgu nad mestom;
kdo ve, kam bi del -
i, od koder si znosil:
za tovarno posode,
za železno zaveso ...
In vzkresne nam pravda,
že upokojêna,
drži pa, da lepša
od nje ni nobena,
ne dekle, ne žena,
ne dekle, ne žena ...

USKRSNUĆE

Na trgu nad gradom
vrijeme se reverzira,
kao i svakog dana
ako u međuvremenu nešto ne dođe:

H. B. Berlioz
se baršunastim glasom
ugnijezdi na klupi
i trijebi kikirikije.
I uskrsne nam pravda,
već umirovljena,
misli kako ljepša
od nje nije nijedna,
ni djevojka, ni žena,
ni djevojka, ni žena ...

Na trgu nad gradom
kruna zasvijetli
i H. B. Berlioz
na prijestolju završi,
tumara sluga,
zaslužni građanin,
koji pozove suca
i Višnjane.

I ustane apostol,
tuču prizove,
i tuča desetkuje
na trgu nad gradom;
tko zna kamo bi stavio –
i, odakle si snosio:
za tvornicu posude,
za željeznu zavjesu ...
I uskrsne nam pravda,
već umirovljena,
misli kako ljepša
od nje nije nijedna,
ni djevojka, ni žena,
ni djevojka, ni žena ...

(O. Bakić)

FRAN SALEŠKI IN NJEGOV ŠKOREC

Minevajo
debele ure
brez cilindrov
in pasov;
kolo sreče
se obrača,
Hudournik
gre domov.
V usnje vežem
par otrobov,
vanje vežem
jagod par,
škorec pride,
jih odnese,
jaz pa sem
naënkrat star.
En je Gregor,
drug minister,
en je norec,
drug Stehán,
žizn pod
svobodnim soncem
pa je udoben
zmerom manj.

FRAN SALEŠKI I NJEGOVA DVORSKA LUDA

Prolaze
dugi sati
bez cilindara
i pojaseva;
kolo sreće
se okreće,
Čiopa
ide kući.
U kožu vežem
par sjemenki,
u njih vežem
jagoda par,
čvorak dođe,
odnese ih,
ja sam pak
odjednom star.
Jedan je Gregor,
drugi ministar,
jedan je luđak,
drugi Stehán,
život pod
slobodnim suncem
udoban je
sve manje.

(T. Belović)

ZADNJI CELJSKI CESAR

Zadnji celjski cesar
dvigne se s prestola,
počasi odloži žezlo,
ki je kot vaservaga
in se zareži:
zdaj pa le vkup, junaki,
kjer vas je še kaj,
pa naj vam bog pomaga!
In pred občino se zberejo
jahači in konjarji
in vsi tisti, ki vedo,
kako v strah prijet cesarja,
a on se spretno izmika,
aristokratska duša,
zvon na škofjski cerkvi
pa tjavendan udarja.
In dež namaka kipe,
ki hodijo po mestu,
mostovi pa zaplešejo
cesarjevo četvorko;
jahači in konjarji
bentijo: bes ga lopi!
in mestni park na pamet
recitira Lorco ...
Zadnji celjski cesar
ne mara giljotine,
rad pa sedi pred Zvezdo
in gleda mimoidoče
in si izbira žene
po krilih in frizuri,
pa tudi po salonarjih,
če se mu zahoče.

POSLJEDNJI CELJSKI CAR

Posljednji Celjski car
digne se s prijestolja,
polako odloži žezlo,
koje je kao vaservaga
i zareži:
a sada zajedno, junaci,
gdje vas još ima,
pa neka vam bog pomogne!
I pred općinom se skupe
jahači i konjanici
i svi oni koji znaju
kako strah utjerati caru,
a on se spretno izmiče,
aristokratska duša,
zvono na katedrali
amo-tamo udara.
I kiša natapa kipove
koji hodaju po gradu,
mostovi zaplešu
carevu četvorku;
jahači i konjanici
psuju: zao duh ga udario!
i gradski park napamet
recitira Lorku ...
Posljedni celjski car
ne voli giljotinu,
ali rado sjedi pred Zvijezdom
i gleda prolaznike
i bira si žene
po suknjama i frizuri,
pa i po salonkama,
ako mu se prohtije.

(T. Belović)

POČIVAJ V MIRU KOZJEM

Se naredijo prazniki
in minejo brez prič.
Grobovi se sesedejo
v tuhtanje o zimi;
napisi so vklesani blede,
stoletja so že mimo
in veter gloda neberljive
letnice nad njimi.
Nesrečniki se dvigajo
s klobuki, špacirštoki,
plašči za nekaj bednih par,
speštanimi obrazi
in mede tirnice in čas
prežaga ozke proge,
nad pošto pa zavre nebo
in strehe iznakazi.
Par pecljev, skoraj gobavih,
par suhih krizantem
in Cankar preglasi kitaro,
poskusi drug prijém ...

POČIVAJ U MIRU KOZJEM

Dođu praznici
i prođu bez svjedoka.
Grobovi se sliježu
u razmišljanje o zimi;
natpisi su uklesani blijedo,
stoljeća su već prošla
i vjetar glođe nečitljive
godine nad njima.
Nesretnici se dižu
s klobucima, špacirštokovima,
plaštevima za nekoliko bijednih para,
smrskanim licima
i uznemiri tračnice i vrijeme
prepili uske pruge,
a nad poštom uzavrije nebo
i krovove unakazi.
Par peteljki, gotovo gubavih,
par suhih krizantema
i Cankar nadglasa gitaru,
isproba drugi pristup ...

(T. Belović)

SADIST

Se krešejo iskre,
čeprav so negodne
in dasi in ravno
jih nič skupaj ni;
sadist pride v klet,
si nadene rožičke
in mirno počaka
tam do noči.

Cvetke preklete,
kam ste se skrile,
kdo vam je, kdo,
prestice dal?

Kateri sit-com
je bil na sporedu,
medtem ko sem jaz
na denarju ležal?

Se krešejo čela,
čeprav so že stara,
nagubana kot kak
mops ali dva.

Čakam na tretjega,
da me oblaja,
da mi pokaže,
kaj zmore in zna.

SADIST

Krešu se iskre,
iako su nezrele,
premda ih
gotovo ni nema;
sadist dođe u podrum,
stavi si roščiće
i mirno pričekava
tamo do noći.
Cvijeće prokleta,
gdje si se skrilo,
tko ti je, tko,
perece dao?
Koji je sitcom
bio na rasporedu
dok sam ja
na novcu ležao?
Krešu se čela,
iako su već stara,
naborana kao kakav
mops ili dva.
Čekam na trećega,
da me oblaže,
da mi pokaže
što može i zna.

(I. Čović)

PRVE BRESKVE CELJSKE

Prve breskve celjske
so vpile na grofico
z glavo kakor kutina,
staro kakor les,
da sadovnjak je poln,
da veje se šibijo,
da ni več hlapcev, ki bi
se zmenili na čez.
Grofica pa je vstala
in vzela v roke grablje
in skatila vse breskve
in skakala po njih;
nato jo je začela
skeleti desna roka
in šla je v dnevno sobo -
dobila je navdih
in prve breskve celjske
prepisala je v grofe
in zadnjega od njih so
obglavili, kajne?
Grofica pa je rekla:
kar misli, da si zadnji,
tu, kjer si ti ob glavo,
se šele prav začne.

Prve breskve celjske
so vpile na grofico
z glavo kakor kutina,
staro kakor les,
da sadovnjak je poln,
da veje se šibijo,
da ni več hlapcev, ki bi
se zmenili na čez.
Hlapci, dragi hlapci,
ste honorar pognali,
ste pokadili tisto,
kar imeli ste od prej?
Dlani ste dali v ogenj,
obrali ste grofico,
zdaj pa ste prezgarani
za tistih nekaj vej???

PRVE BRESKVE CELJSKE

Prve breskve celjske
vikale su na groficu
glave poput dunje,
stare poput drva,
da voćnjak je pun,
da granje se savija,
da nema više sluga koji bi
brzo priskočili.

A grofica je ustala
i uzela u ruke grablje
i omlatila sve breskve
i skakala po njima;
zatim ju je počela
peći desna ruka
i otišla je u dnevnu sobu –
dobila je inspiraciju
i prve breskve celjske
prepisala je u grofove
i zadnjega su od njih
obezglavili, zar ne?
A grofica je rekla:
samo misli da si zadnji,
tu, gdje su te obezglavili,
tek je početak.

Prve breskve celjske
vikale su na groficu
glave poput dunje,
stare poput drva,
da voćnjak je pun,
da granje se savija,
da nema više sluga koji bi
brzo priskočili.
Sluge, dragi sluge,
jeste li honorar potratili,
jeste li popušili ono
što ste imali od prije?
Dlanove ste stavili u vatru,
oplijenili ste groficu,
a sad ste premoreni
za onih nekoliko grana???

(I. Čović)

NAROČEN NA GOTOVINO

Mrmram v kotu sobe,
naročen na gotovino,
mrmram, da bi me kuga,
upam, da me ne bo;
žena sesa lasišče,
balkon pa zganja travme,
september čudno pada
na kratkovidno oko.
Mirelle Mathieu ponavlja
napev o prvi zvezdi,
jaz vidim jih vsaj osem,
udaril sem se v rob;
čakam na razodetje,
naročen na gotovino,
poráščen kot Ezav in
pohleven kakor Job.
In igla se zadeva
ob same fine utore,
ko plošča bo končana,
bo ura pet čez tri;
zakaj pa ne čez štiri,
me povprašuje žena,
a čakam gotovino,
da me ogotoví.

Tamburice škrebljajo,
konjički pa brencijo,
težko jim je peljati,
zasvirati na rog,
žena jezikoslovka
rog sila kola lomi,
pa denem jo v naročje,
kot vsak pošten soprog.
Mrmram v kotu sobe,
naročen na gotovino,
Poncij Pilat se sleče
in potopi v špirit;
nagonsko se odločim
za bankovec na levi
in dan je dolg in židan
kakor Kitajski zid ...

PRETPLAĆEN NA GOTOVINU

Mrmljam u kutu sobe,
pretplaćen na gotovinu,
mrmljam da bi me kuga,
nadam se da me neće;
žena usisava vlasište,
balkon pak goni traume,
rujan čudno pada
na kratkovidno oko.
Mirelle Mathieu ponavlja
napjev o prvoj zvijezdi,
ja ih vidim barem osam,
udario sam se o rub;
čekam na otkrivenje,
pretplaćen na gotovinu,
obrastao kao Ezav i
krotak kao Job.
I igla zapinje
na same fine utore,
kad ploča bude završena,
bit će sati pet poslije tri;
zašto ne poslije četiri,
zapitkuje me žena,
a čekam gotovinu,
da me ogotovi.

Tamburice zveckaju,
konjići zuje,
teško im je voziti,
zasvirati na rog,
žena jezikoslovka
rog sila kola lomi,
stavim je u naručje,
kao svaki pošten suprug.
Mrmljam u kutu sobe,
pretplaćen na gotovinu,
Poncije Pilat se svuče
i potopi u špirit;
nagonski se odlučim
za novčanicu s lijeva
i dan je dug i šaren
kao Kineski zid ...

(I. Čović)

VRT PA TEČE, NIČ NE REČE

Vrt pa teče,
nič ne reče,
ziblje se
in kotrlja,
zunaj zima
vadi flavto,
s čembalom si
duška da.
Zinem eno,
zinem drugo,
mislím tretje,
kaj mi mar!
Letni časi
so presuhi,
da bi kdaj
bili za stvar.
Stari mački
se plodijo,
kmalu noč
bo šla v zenit,
vrt pa teče,
nič ne reče,
s finim steklom
je pokrit.
Rim in Lurd
in Kompostelja,
Gabrje in
Bukovžlak,
zinem eno,
zinem drugo,
molK postaja
silno drag ...

VRIJEME PROLAZI, VRT PAK ODLAZI

Vrijeme prolazi,
vrt pak odlazi,
njiše se
i kotrlja,
vani zima
vježba flautu,
čembalom si
daje oduška.
Zinem jedno,
zinem drugo,
mislim treće,
što me briga!
Godišnja doba
su premršava
da bi ikad
bila za stvar.
Stari mačci
se množe,
uskoro će noć
otići u zenit,
a vrijeme prolazi,
vrt pak odlazi,
finim staklom
je pokriven.
Rim i Lurd
i Compostela,
Gabrje i
Bukovžlak,
zinem jedno,
zinem drugo,
muk postaje
silno skup ...

(V. Škoručak)

PREVEČ POZOREN

Bod moja, bod moja,
tim lešnikov dal,
tisin čaj kuhal,
rozine kozlal,
se sekal, se klestil
in to še ni vse -
preveč bom pozoren;
če nočeš, pa ne ...
Kombi najavlja
krompirjeve dni,
s strehe se dimnikar
v čaj pocedi;
sladkam ga dve žlički
in to še ni vse -
preveč sem pozoren;
če nočeš, pa ne ...
In končno se dvigne
znad Pece bradač;
baje je iz usnja,
baje je bahač;
odvijem mu glavo
in to še ni vse -
preveč sem pozoren ...
ali pa ne ...

PREVIŠE PAŽLJIV

Bud moja, bud moja,
lješnjake ću t' dati,
tisin čaj kuhati,
grožđice bljuvati,
sjeći se, tući se
a ni to još nije sve –
bit ću previše pažljiv;
ako nećeš, neću ...
Kombi najavljuje
krumpirove dane,
s krova se dimnjačar
u čaj procijedi;
sladim ga dvjema žličicama
a ni to još nije sve –
previše sam pažljiv;
ako nećeš, nisam ...
I konačno se digne
iznad Pece bradonja;
navodno je od kože,
navodno je hvalisavac;
odvijem mu glavu
a ni to još nije sve –
previše sam pažljiv ...
ili nisam ...

(V. Škoručak)

JEDEK SMRAD IZ DELOVNE SOBE

Na pladnju imam
Krstnikovo glavo,
ni preveč lepa,
za zajtrk pa bo;
jutri me čaka
slavje pri žlahti,
jutri me čaka
rešnje telo.
Zime razbijam
na led in kostanje,
jeseni razbijam
na dolga kramljanja;
kaj sploh ostane,
če hišo podrejo
in zraven drevo,
ki se ne klanja?
Smrad me našpiči,
živ sem kot sveder,
tenka je črta,
ki šipo razbije;
pladenj umaknem,
kdo bi ga gledal,
nočem na mizi
te svinjarije!

JEDAK SMRAD IZ RADNE SOBE

Na pladnju imam
Krstiteljevu glavu,
nije previše lijepa,
al' bit će za doručak;
sutra me čeka
slavlje kod rodbine,
sutra me čeka
Tijelo Kristovo.
Zime razbijam
na led i kestene,
jeseni razbijam
na duga časkanja;
što uopće ostane
ako kuću sruše
i uz nju drvo
koje se ne klanja?
Smrad me potpali,
živ sam kao svrdlo,
tanka je linija
koja staklo razbije;
sklonim pladanj,
tko bi ga gledao,
neću na stolu
te svinjarije!

(V. Škoručak)

KRIŽANA GORA

Gora je križana,
dlani jo bolijo,
nihče je ne sme
v hrib kotaliti;
eden je grbav,
drugi je trobav,
tretjemu ima
Brdavs v goste priti.
A cesar pa, cesar
spod oči gleda
in čevlji z zaponko
mu nočejo z nog;
križana gora,
noč ni več mlada -
zvečer je še cesar,
zjutraj bo bog.

RAZAPETA PLANINA

Planina je razapeta,
dlanovi je bole,
nitko je ne smije
u brdo kotrljati;
jedan je grbav,
drugi je trubast,
trećemu treba
Brdavs u goste doći.
A car pak, car
gleda ispod očiju
i cipele s kopčom
mu ne žele s nogu;
razapeta planina,
noć više nije mlada –
navečer je još car,
ujutro će biti bog.

(N. Penava)

KO JE BIL JOHN PRINE ŠE POŠTAR

Tune boš žrl ob svitu,
pesmi boš pel, papagaj,
želel si boš časov, ko je bil
John Prine še poštar.

Slab glas seže pod brado,
slab glas seže čez pas,
zavpije, da dobra mera
ni vedno najboljša.

Jesen se sfiži v gel za lase,
obala se sfiži v čezoceanko,
vse, kar si nekoč znal,
ti odnese Mike Love na valovih.

Tune boš žrl ob svitu,
postane so že in grenijo,
pa vendar: sedi in si jih privošči,
razdeli jih in blagoslovi ...

KAD JE JOHN PRINE JOŠ BIO POŠTAR

Tune ćeš žderati u zoru,
pjesme ćeš pjevati, papagaju,
željet ćeš vremena kada je
John Prine još bio poštar.
Slab glas ide na vlastitu bradu,
slab glas seže preko pasa,
vikne kako dobra mjera
nije uvijek najbolja.
Jesen se izobličila u gel za kosu,
obala se izobličila u prekoceanca,
sve što si nekad znao
odnese ti Mike Love na valovima.
Tune ćeš žderati u zoru,
već su ustajale i ljute,
a ipak: sjedi i priušti si ih,
podijeli ih i blagoslovi ...

(N. Penava)

SMOKIN' SHOE LENKA

Smokin' shoe Lenka
prodaja usnjene dežnike.
Usekne se in razglasi
prvo nedeljo.
In kupci se zgrinjajo,
dere staro in mlado
in Smokin' shoe Lenka ponavlja:
kdor prej pride, prej melje.
Ni zdravo nabosti se
na dežnik.
Ni priporočljivo pasti
čez prag.
Množica čaka v vrsti
in vpije refrene
in daleč nekje onkraj mostu
bobnata Clifford in Doug.
En sam naliv pomete
osemnajst zrelih teras.
Ribe kar same letijo
na kupčke, povsem enake.
In težke stopinje nihajo
kot mestna ura
in bele matere pridno šeškajo nove
Pavle Kernjake.

SMOKIN' SHOE LENKA

Smokin' shoe Lenka
prodaje kožne kišobrane.
Usekne se i proglasi
prvu nedjelju.
I kupci hrle,
vrišti staro i mlado
i Smokin' shoe Lenka ponavlja:
tko prvi, njegova djevojka.
Nije zdravo nabosti se
na kišobran.
Ne preporučuje se pasti
preko praga.
Mnoštvo čeka u redu
i urla refrene
i negdje daleko onkraj mosta
bubnjaju Clifford i Doug.
Samo jedna bujica ukloni
osamnaest zrelih terasa.
A ribe same lete
na kupčice, potpuno jednake.
I teške stope se njišu
poput gradskog sata
i bijele majke marljivo šibaju nove
Pavle Kernjake.

(N. Penava)

DO POLNEGA PRENOSA

Ziblje se, ziblje vročina,
na veji cilinder sedi.
Jutro ima raje kapuce,
jutro po svoje hiti.
In morje izpljune koščice,
koščice izpljunejo mrak.
Dan se je znova pokrajšal,
Keaton je padel pod vlak.
Abraham sina ubije,
kri se mu s prstov cedi.
To pot ga nihče ne ustavi,
vsi imajo zelene luči.
Urni krojači pa grejo,
grejo na žegnan izlet.
Noč je v četrti prestavi.
Ne da se ji vedno hitet.

DO PUNOGA PRIJENOSA

Ziba se, ziba vrućina,
na grani cilindar sjedi.
Jutru je draža kapuljača,
jutro po svoje žuri.
I more ispljune koštice,
koštice ispljunu mrak.
Dan se iznova skratio,
Keaton je pao pod vlak.
Abraham sina ubije,
krv mu se s prstiju cijedi.
Ovaj ga put nitko ne zaustavi,
svi imaju zelena svijetla.
A vrijedni krojači idu,
idu na blagoslovljen izlet.
Noć je u četvrtom prijenosu.
Ne da joj se uvijek žuriti.

(I. Cepić)

DRUGAČEN KONEC HIŠE USHER

Kdo se lušči s streh,
da bi nagajal čuvajem?
Vlak izgublja pospešek,
stara mati piše haiku.
Mračno je na hodniku,
včeraj sem ustrelil luč,
še preden je Fats Waller
odigral Black and Blue.
Operni glasovi
zadonijo iz sten,
Poe se je uštel,
ni več, kar je bil;
tarnajoča luna
prosi za azil,
gledam jo in vem,
da tokrat nisem kriv.
Kdo se lušči s streh
in to brez recepta?
Semaforji se barvajo v sivo,
v njih ni več bonbonov.
Eh, zamahnem z roko
in si jo odsekam,
glavno, da življenje
ni premonotono!

DRUGAČIJI KRAJ KUĆE USHER

Tko se ljušti s krovova
da bi zadirkivao čuvare?
Vlak gubi ubrzanje,
stara mati piše haiku.
Mračno je na hodniku,
jučer sam ustrijelio svjetlo,
još prije nego je Fats Waller
odsvirao Black and Blue.
Operni glasovi
zaore iz zidova,
Poe se prevario,
nije više što je bio;
tužaljiv mjesec
moli za azil,
gledam ga i znam
da ovoga puta nisam kriv.
Tko se ljušti s krovova
i to bez recepta?
Semafori se bojaju u sivo,
u njima nema više bombona.
Eh, odmahnem rukom
i odsiječem si ju,
glavno da život
nije premonoton!

(I. Cepić)

LAHKO NOČ

Vorančev žep se mi zdi
predebel za kariraste sanje.
Predebel, da bi iz njega
voščeval lahko noč.
Oktet pikzbnarjev hlasta
po pristaniškem zefirčku;
vsega bodo pokradli drugim,
takole, mimogredoč.
Če bi bil sveti Marko,
ne bi imel svojega trga,
imel bi par dobrih copat
in dvojni zapah.
Baročni angelčki bi me
zalivali s svojim presežkom,
morda bi celo razrezal edini prt,
če bi tako ukazal Jah.
Ni več profita
v mahanju luni s sredincem,
še manj profita je
v iztikanju tretjih oči.
Morda se motim,
ampak noč je že rahlo neznosna.
Gremo na čezoceancko,
tam se nikomur nič ne zgodi!

LAKU NOĆ

Vorančev džep čini mi se
predebeo za karirane snove.
Predebeo da bih iz njega
želio laku noć.
Oktet pikzibnera hlapće
po lučkom zefirčiću;
sve će pokrasti drugima,
samo tako, u prolazu.
Kad bih bio sveti Marko,
ne bih imao svoj trg,
imao bih par dobrih papuča
i dvostruk zasun.
Barokni anđelčići bi me
zalijevali svojim viškom,
možda bih čak razrezao jedini stolnjak,
ako bi tako naredio Jah.
Nema više profita
u mahanju mjesecu srednjakom,
još manje profita ima
u kopanju trećih očiju.
Možda se varam,
ali noć je već lagano nesnosna.
Idemo na prekooceanac,
tamo se nikome ništa ne dogodi!

(I. Cepić)

